

## U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16. 1. 2019 v trestní věci obžalovaných:

1/ **J. M.**, nar. XXXX v XXXX, bytem XXXX, XXXX,

2/ **L. J.**, nar. XXXX v XXXX, bytem XXXX, XXXX,

**o odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Jihlavě proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 23. 8. 2018, č. j. 13 T 55/2015-4340,

**takto:**

Podle § 256 trestního řádu **se odvolání státního zástupce zamítá.**

## Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní J. M. a L. J. podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni obžaloby pro skutek podrobně popsany ve výroku napadeného rozsudku, čímž měli spáchat obžalovaný J. M. trestný čin pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128 odst. 1, 2 písm. a), b) trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009 (dále jen trestní zákon) a oba obžalovaní ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.
2. Proti tomuto rozsudku si státní zástupce podal ihned po jeho vyhlášení odvolání, které následně písemně odůvodnil, kdy zejména plně odkazuje na svoji obsáhlou závěrečnou řeč (která je v podstatě doslova přepsána v rámci odůvodnění napadeného rozsudku na straně 17 až 47). Státní zástupce dodává, že vzhledem k rozsahu věci je třeba posuzovat veškeré argumenty společně a ve vzájemných souvislostech (kdy tento komplexní náhled je prezentovaný právě v jeho závěrečné řeči), avšak soud I. stupně se naopak v odůvodnění svého rozsudku izolovaně věnuje pouze části argumentů, selhává v komplexním posouzení celé věci a navíc odůvodnění napadeného rozsudku postrádá vlastní úvahy soudu, když jsou zde v rozhodném rozsahu převzaty argumenty obhajoby. Státní zástupce dále namítá, že soud neshledává, že jde o věc korupčního charakteru, kdy za korupční věc označuje věc, kde dochází k převodu peněz ve prospěch obžalovaných, avšak pojem korupce má širší obsah než samotné úplatkářství a za korupční věc je nutno označit i věc, kdy správci veřejných prostředků vystupují ve prospěch soukromých osob na úkor peněz daňových poplatníků. Soud I. stupně vychází formálně ze závěrů doplňku znaleckého posudku Ústavu soudního inženýrství, ačkoli dle státního zástupce je tento znalecký posudek vnitřně rozporný a jeho nalézací část se neshoduje se závěry a obsahuje nepodložená, snad i lživá tvrzení a je nepřezkoumatelný. Dále státní zástupce namítá, že se soud zcela odmítá zabývat finančními toky po provedení zakázky, avšak tyto důkazní prostředky nelze pominout, když mohou objektivizovat výši škody a současně uzavřít řetězec důkazů, kdy okresní soud rezignoval na jakékoliv hodnocení těchto důkazů. Stejně tak soud nehodnotil skutečnost,

že společnost XXXX zpracovala zadávací dokumentaci z podkladů vytvořených ve společnosti XXXX. Závěrem státní zástupce znovu odkázal na svoji závěrečnou řeč a namítá, že soud při hodnocení věci postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, kdy důkazy hodnotil pouze jednotlivě a nikoliv ve svém souhrnu, a proto státní zástupce navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

3. K odvolání státního zástupce se podrobně písemně vyjádřili oba obžalovaní prostřednictvím svých obhájců, kdy oba navrhli zamítnutí podaného odvolání.
4. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal v intencích ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a shledal odvolání státního zástupce nedůvodným.
5. V první řadě je třeba uvést, že krajský soud neshledal důvodné námitky státního zástupce, že soud při hodnocení důkazů postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu a jednotlivé důkazy hodnotil pouze izolovaně, nikoli ve svém souhrnu, a že odůvodnění postrádá vlastní úvahy soudu, ale jsou do něj převzaty argumenty obhajoby. Ačkoli v odůvodnění napadeného rozsudku jsou poněkud netradičně přepsány téměř doslova závěrečné řeči státního zástupce i obhájců, tak v rámci odůvodnění na straně 73 až 89 je vlastní hodnocení důkazů soudem I. stupně, kdy soud I. stupně podrobně rozebírá jednotlivé části jednání, které jsou obžalovaným kladeny za vinu v podané obžalobě a také celkově hodnotí jednání, kterým se obžalovaní měli dle obžaloby dopustit žalovaných trestných činů, kdy dospívá k závěru, že postup obou obžalovaných při realizaci předmětné veřejné zakázky byl v souladu s ustanoveními zákona o veřejných zakázkách. V této souvislosti odvolací soud poukazuje na zásadu volného hodnocení důkazů, vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, která je jednou ze základních zásad českého trestního řízení. Pokud soud I. stupně postupoval při hodnocení důkazů dle § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, tak je odvolací soud vázán hodnocením těchto důkazů soudem I. stupně, pokud není toto hodnocení důkazů v rozporu se zásadami formální logiky, což však odvolací soud nezjistil. Odvolací soud se naopak ztotožnil s hodnocením důkazů soudem I. stupně a s odůvodněním napadeného rozsudku, v němž nebyly shledány žádné nedostatky či nesrovnalosti. Soud I. stupně hodnotí všechny provedené důkazy a pokud v rámci odůvodnění uvádí, že se ztotožnil s argumentací obžalovaných, na kterou pro stručnost odkazuje (a tudíž se nepřiklonil k argumentaci státního zástupce v závěrečné řeči), nelze tento závěr soudu I. stupně vytýkat, pokud ho řádně odůvodnil tak, jako v tomto případě.
6. Státní zástupce kladl obžalovaným v podané obžalobě za vinu, že při přípravě zadávacích podmínek veřejné zakázky s názvem „Pořízení vozidel pro zimní údržbu komunikací“, která byla ze strany příspěvkové organizace Krajská správa a údržba silnic Vysočina vypsána dne 17. 4. 2009 a jejímž předmětem byl nákup 28 nákladních vozidel včetně příslušenství, určených pro zimní údržbu komunikací s předpokládanou souhrnnou cenou ve výši 100.800.000 Kč, bez zjevného důvodu podstatně změnil technické parametry u poptávané techniky, čímž de facto znemožnili s výjimkou vozidel značky XXXX možnou účast distributorů jiných značek nákladních automobilů dané kategorie a v celém průběhu veřejné zakázky postupovali tak, že nepřipustili účast dalších uchazečů o tuto veřejnou zakázku, kdy oba obžalovaní obhajovali celý průběh veřejné zakázky včetně formulace technických podmínek vůči nesouhlasu jednotlivých pracovníků KSUSV, odborné veřejnosti i ve vztahu ke třetím stranám, například v rámci stížnostního řízení vedeného u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v Brně (dále jen ÚOHS), kde předkládali nepravdivá vyjádření a docílili toho, že ÚOHS rozhodl v neprospěch dotčeného potencionálního uchazeče a ve veřejné zakázce mohlo být pokračováno, a přesto, že se do rozsáhlé veřejné zakázky přihlásili následně pouze 2 uchazeči, nezabývali se možností případného zrušení vypsání veřejné zakázky, která byla ukončena 4. 8. 2009 podpisem kupní smlouvy s vítězem veřejné zakázky společností XXXX, kdy cena veřejné zakázky byla výrazně

nadhodnocena. Obžalovaní přesto, že měli v průběhu veřejné zakázky potřebné informace a podněty poukazující zejména na cenovou nepřiměřenost, tak přesto dle státního zástupce záměrně prosadili realizaci a dokončení celé veřejné zakázky, když vyústila ve zcela nevýhodný nákup předmětné techniky. V podané obžalobě je podrobně rozepsáno jednání obou obžalovaných během průběhu veřejné zakázky, kdy obžalovaný J. M. za účelem administrace zakázky uzavřel mandátní smlouvu se společností XXXX, která na základě jeho pokynu změnila technické podmínky oproti původním, vypracovaným pracovníkem KSÚSV O., kdy tímto se zvýšily požadavky na vozidla, aniž by to bylo reálně potřebné a tím byla vyloučena účast jiných vozidel než IVECO, dále měl obžalovaný M. prosadit další změny podmínek a zvýšit požadavky na uchazeče, čímž byl zúžený jejich okruh, po prvním setkání výběrové komise dne 17. 6. 2009 měl dle obžaloby verbálně donutit některé členy k tomu, aby ve veřejné zakázce bylo pokračováno a odmítal podněty, dotazy i návrhy uchazečů o veřejnou zakázku. Obžalovaný J. dle obžaloby schvaloval od počátku pořízení 28 vozidel, kdy tento rozsah překračoval standardní rozsah veřejných zakázek, umožnil obžalovanému M. změny v podmínkách veřejné zakázky, které aktivně podporoval a na prvním setkání výběrové komise jako jediný z členů měl přesvědčit ostatní o nutnosti v zakázce pokračovat, kvůli tomu zajistil účast V., údajně nezávislého odborníka, který podporoval pouze značku IVECO a dále se dle obžaloby nezabýval připomínkami odborné veřejnosti ohledně nevhodných technických posouzení a cenové nevýhodnosti. Dle obžaloby byla cena dosažená danou veřejnou zakázkou výrazně nadhodnocena oproti cenám, za které KSÚSV nakupovala obdobnou techniku v předcházejícím období, čehož si obžalovaní museli být vědomi, přesto záměrně prosadili realizaci a dokončení celé veřejné zakázky, jež vyústila ve zcela nevýhodný nákup předmětné techniky a tímto jednáním byla způsobena příspěvkové organizaci KSÚSV, resp. jejímu zřizovateli Kraji Vysočina škoda ve výši 33.212.800 Kč.

7. Krajský soud v Brně se po přezkoumání spisového materiálu ztotožnil se závěrem okresního soudu, že průběh předmětné veřejné zakázky byl v souladu s ustanoveními zákona o veřejných zakázkách a že nebylo prokázáno, že došlo ke zvýhodnění distributorů značky IVECO, čímž měli obžalovaní de facto znemožnit možnou účast distributorů jiných značek. Pokud se týká změny technických podmínek oproti technickým podmínkám původně připraveným a vypracovaným O., obžalovaný M. nebyl povinen akceptovat technické podmínky vypracované O., kdy jejich změna a uzavření mandátní smlouvy se společností XXXX nebyla v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách. Technickými podmínkami, které státní zástupce považuje za zvýhodňující vozidla značky IVECO a diskriminující ostatní značky, se zabýval i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který ve svém rozhodnutí ze dne 4. 11. 2009 neshledal technické požadavky diskriminační a nesplnitelné a výslovně v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že podmínky zadavatele veřejné zakázky na technické parametry vozidel jsou stanoveny tak, aby neznemožnily dodání různých druhů vozidel. Pokud je oběma obžalovaným v podané obžalobě kladeno za vinu, že mimo jiné předkládali Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zavádějící, resp. zcela nepravdivá vyjádření uvedená např. ve stanovisku KSÚSV ze dne 30. 7. 2009, v němž mělo být zcela účelově argumentováno ve prospěch realizované změny požadovaných technických parametrů vozidel, které byly vydávány za nezbytné, což neodpovídá skutečnosti, tak státní zástupce neuvedl, v čem měla spočívat konkrétní nepravdivá tvrzení obou obžalovaných, ani čím mělo být prokázáno, že sdělení ze dne 30. 7. 2009 obsahuje zavádějící a zcela nepravdivá tvrzení, kterými dle obžaloby měli obžalovaní dokonce docílit toho, že ÚOHS rozhodl v neprospěch dotčeného potenciálního uchazeče. Pro tato svá tvrzení státní zástupce nepředložil žádný konkrétní důkaz. Kromě Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se technickými podmínkami předmětné veřejné zakázky zabýval i znalecký posudek VUT Ústavu soudního inženýrství, kdy z jeho závěrů, resp. ze závěrů doplnku znaleckého posudku vyplývá, že požadované technické parametry byli schopni splnit i výrobci vozidel jiných značek než IVECO, konkrétně výrobci MAN a Mercedes-Benz, další výrobci Scania a Tatra by pak tyto parametry byli schopni splnit na základě technických úprav. Znalecký posudek VUT ÚSL se zabýval především cenou předmětné

veřejné zakázky, kterou státní zástupce považoval za výrazně nadhodnocenou, a to o částku 33.212.800 Kč uvedenou v podané obžalobě, kdy státní zástupce původně vycházel ze znaleckého posudku vypracovaného P. Jak vyšlo v průběhu řízení před soudem najevo, z tohoto znaleckého posudku v podstatě nelze vůbec vycházet, neboť znalec P. P. jednak nemá příslušnou odbornost a jednak nestanovoval ve svém posudku celkovou cenu sypačů, ale oceňuje pouze jejich jednotlivé části. Soudu I. stupně nelze vytknout, pokud při zkoumání otázky, zda byla celková cena předmětné veřejné zakázky nadhodnocena, vycházel z posudku znaleckého ústavu VUT ÚSL a z jeho doplňku, včetně výpovědi znalců u hlavního líčení. Ze závěru posudku Ústavu soudního inženýrství vyplývá, že zaplacená kupní cena se nachází poměrně blízko horní hranice přijatelného rozmezí obvyklých cen předmětné techniky. Závěr soudu I. stupně, že cena, za kterou KSÚSV nakoupila 28 ks vozidel zimní údržby, nevybočila z běžných cen v roce 2009, a tudíž nevznikla žádná škoda, vychází z provedeného dokazování. Státní zástupce v závěrečné řeči upravil výši škody, údajně způsobené trestnou činností, oproti obžalobě na částku 34.206.465 Kč, což je marže vítěze veřejné zakázky společnosti XXXX. Krajský soud k tomu uvádí, že výši škody způsobené žalovanou trestnou činností nelze odvozovat z marže, kterou získal výherce veřejné zakázky a nelze klást obžalovaným za vinu, že výherce veřejné zakázky tuto zrealizoval pomocí subdodavatelů, aniž by bylo prokázáno, že se tak dělo po domluvě s obžalovanými za účelem uměle navýšit cenu veřejné zakázky, což v tomto případě prokázáno nebylo. Domněnky státního zástupce v tomto směru nejsou podloženy žádnými konkrétními důkazy. Jak již uvádí soud I. stupně, nelze v této věci pominout, že dle obžaloby měli obžalovaní svým jednáním způsobit škodu příspěvkové organizaci KSÚSV, resp. jejímu zřizovateli Kraji Vysočina, který se nepřipojil jako poškozený k trestnímu řízení a svým usnesením ze dne 2. 12. 2014 deklaroval, že mu není známa žádná skutečnost nasvědčující tomu, že by v rámci předmětné veřejné zakázky vznikla jakákoliv škoda nebo že by byly porušeny právní předpisy. Z provedeného dokazování ani nevyplývá nátlak na členy výběrové komise, o němž hovoří ve své výpovědi pouze svědek O., zatímco ostatní členové komise nepotvrdili její ovlivňování. Nelze také přehlédnout, že nákup vozidel v rozsahu předmětné zakázky schválila Rada kraje, kdy obžalovanému J. je obžalobou kladeno za vinu, že schvaloval pořízení 28 vozidel, což překračovalo standardní rozsah veřejných zakázek. Ani v dalších dílčích jednáních obžalovaných popsanych v obžalobě krajský soud neshledal porušení zákona o veřejných zakázkách ani porušení povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek a musí konstatovat, že pro prokázání konstrukce o vině obžalovaných tak, jak ji nastínil státní zástupce v závěrečné řeči, chybí dostatek důkazů.

8. Vzhledem k tomu, že provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že by se obžalovaní jednáním popsáním v podané obžalobě dopustili žalovaných trestných činů, napadený rozsudek byl shledán správným a odvolání státního zástupce zamítnuto podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.

#### **Poučení o opravných prostředcích:**

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

**Lze však proti němu podat dovolání** (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

**Dovolání mohou podat** (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

**Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců** od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

**V dovolání**, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a/ - l/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

**Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání** (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000 Kč** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

V Brně dne 16. 1. 2019

JUDr. Monika Staniczková v.r.  
předsedkyně senátu